

Vēl par Mirdzu Rinkusi

Pārlasot laikrakstā skolotājas Mirdzas Rinkuses sēru veltījumu, ievēroju, ka viņa pieminēta tikai kā latīņu valodas skolotāja.

Esmu noteikti vecākas paauzdes Rinkusa jaunkundzes audzēkne, jo man viņa bija daudz vairāk nekā tikai latīņu valodas skolotāja. Toreiz, pirms pārcelšanās uz Minsteri, ģimnazija bija Augustdorfas nometnē - skola meža vidū - mūŗa barakā. Tur mācījos, līdz, nepabeigusi ģimnazijas otro klasi, devos uz caurlaides nometni pie Hamburgas ceļā uz ASV. Tā ceļā devās daudzi mūsu skolēni un arī skolotāji. Tie, kuŗi palika, strādāja dubultu un vēl lielāku slodzi.

Mirdza Rinkuse mums toreiz mācīja - saturieties! - latīņu, angļu, vācu un latvieŗu valodu un - vēsturi. Lai pārliecinātos, ka mana atmiņa mani nemaldina, ieskatījos savās skolas liecībās. Tā tiešām bija, tikai savas atzīmes ņeit nepieminēŗu, jo tās nebija pārāk

spīdoŗas, izņemot latvieŗu valodu.

Atceroties Rinkusīti - viņa bija rāma un pacietīga, kaut gan mēs, kauns atminēties, nebijām pārāk pateicīgi skolēni. Meitenes bija pieklājīgas, bet zēni bez ļaunuma kādreiz viņu nokaitināja gandrīz līdz asarām. Ja bija nesagatavots klases darbs, tad aizbildinājums bija - man jāiet uz nometnes slimnīcu potēties, vai "redziet, skolotāja, kur vanags lido, tieŗi virs mūsu barakas, - jāiet glābt vistas!". Citreiz brīvdundā kāds bija pasūtīnājis no savas mājas pankūkas. Tās tika ceptas ar novēloŗanos un pasniegtas klasei pa vaļēju logu, jau sākoties nākamai stundai. Dzīvojot Anglijā, man nekad nebija īstas izdevības pateikt savai skolotājai paldies par visu doto. To daru tagad, cerot, ka viņa Aizsaulē būs mums piedevusi mūsu jaunības ālēŗanos.

Sirsnībā savu skolotāju
atceroties,

**Sarmīte Janovskis-
Ērenpreiss**